

Частина 1. Дрімко та космічні пірати.

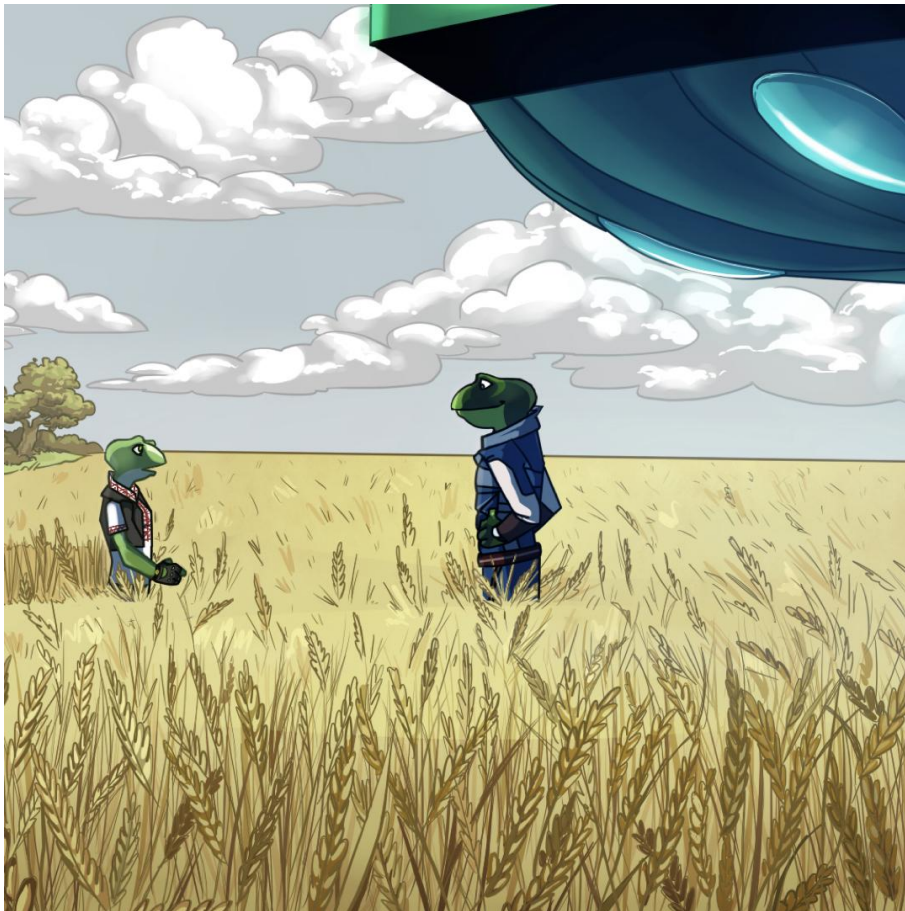
Авторка: Ольга Дужак
Ілюстраторка: Анастасія Хмара

<https://kvakoroli.com/>

1.

Жив собі молодий жаб на ім'я Дрімко. Жив він, як і всі його знайомі, у маленькому жаб'ячому містечку біля болота, посеред густого лісу. Це звичайнісіньке жаб'яче містечко і, ну, зовсім нічим не примітне болото, і зараз знаходиться в Україні, неподалік м. Прип'ять. Наш жаб був мрійником. Щовечора він дивився на одну яскраву та прекрасну Зіроньку і уявляв, що вона теж дивиться на нього. "Я хочу побачити свою Зіроньку якомога ближче, і зроблю усе, що можу, для цього!"

2.

Дрімко стрибав не день і не два, а набагато довше... І ось ліс закінчився. Перед нашим юним жабом відкрилося безкрає пшеничне поле, посеред якого знаходилась справжнісінька Літаюча Тарілка. Справжній зелений інопланетянин вистрибнув з неї. Він був дуже схожий на нашого жаба, тільки трохи більший на зріст.

Kvaker

3.

- Мене звати капітан Квакер, - чемно сказав незнайомець.
- А я Дрімко, - відповів Дрімко, - я шукаю далеку Зіроньку.
- Думаю, я зможу тобі допомогти, - сказав Квакер, - де вона знаходиться?

Дрімко розповів Квакеру про свою Зірку. А коли настала ніч і він показав її на небі, інопланетянин сказав, що там живе його бабуся Квакільда. Він із радістю доправить Дрімка до неї в гості, бо і сам збирався її навідати. Разом вони залізли до Літаючої Тарілки і полетіли назустріч пригодам.

4.

Коли космічний корабель вийшов у відкритий космос, Дрімко почав розпитувати Квакера про планети, які пролітали поруч.

- Усі планети різні, - пояснював Квакер, - у них різні кольори, розміри, і ще багато чим відрізняються. От, наприклад, на вашій планеті я побував вперше, а на Зелін та Рудук частенько бував раніше. Зелін вся зелена, там багато дерев та трави. Рудук - жовтогаряча, майже вся вкрита піском, навіть не уявляю, як Космо-Коти там живуть, - Квакер замислився...

5.

Дрімко був дуже голодний, і Квакер запросив його на космічну кухню. Маленький робот на ім'я Піт допомагав уявити улюблену їжу. Коли Дрімко розплющив очі, все, що малювали його спогади, було перед ним. І пиріг із шоколадом, і підлива, і навіть стіл зі скатертиною точнісінько такий, як вдома. Не було тільки Мами...

6.

Після невеликого відпочинку в гостьовій каюті, Дрімкові треба було розшукати Квакера.

- Ква-а-а-к, - сказав Дрімко і водночас підскачив. Найближча стіна стала напівпрозорою. За нею знаходився центр управління кораблем з Квакером всередині. Це було те, що потрібно і жаб сміливо пройшов крізь стіну.

7.

Раптом світло на кораблі згасло, пролунала сирена, і сила тяжіння на кораблі вийшла з ладу.

- Що відбувається?!! - закричав Дрімко.

- Схоже, на нас напали та взяли в полон. Поглянь! - і він показав лапкою в ілюмінатор, за яким, виднівся корабель. Гігантський корабель у формі дивного рудого кота. - Це ... справжні космічні пірати, - збентежено сказав капітан Квакер. Судячи з форми корабля, нам не пощастило. Це таємничі Космо-Коти з Рудого Братства.

8.

- Ніхто про Космо-Котів точно нічого не знає. Вони з'являються, немов примари, нізвідки і зникають у безодні космосу так само миттєво, як і з'явилися. Єдине, що відомо і добре для нас - вони не їдять жаб, - говорячи це, Квакер нервово проковтнув слину.

Тим часом жаб'ячий корабель наблизився до піратського який повільно відчинив величезний, схожий на котячу пащу, люк. Після цього літаюча тарілка капітана Квакера миттєво потрапила всередину піратського посадкового ангара.

9.

Отянулись жабенята у маленькому приміщенні, обитому зсередини рудим килимом. Двері безшумно відчинились. На порозі стояв величезний рудий Космо-Кіт. На голові у нього була зав'язана бандана червоного кольору з білим малюнком та одягнена чорна кухарська шапочка. На малюнку, на подив наших жабенят, були зображені схрещені ложка і виделка. Ще на ньому був чорний фартук, а на шиї виднілась червона бандана.

- Ласкаво просимо на корабель, - ввічливо сказав він, злегка вклонившись.

Наші жабенята не знали, що і робити від такої зухвалості.

Meowtzap

10.

Космо-Кіт привів полонених до капітана.

- Я капітан Мяуцап, - сказав гігантський птах, клацаючи дзьобом. В космосі ходять чутки, що Космо-Жаби з планети Зелін винайшли щось особливе. Якийсь пристрій, який перетворює мрії в реальність, і називається він «ЯМ». Я хотів би це перевірити. Це була заповітна мрія підступного птаха. Він чудово знав, що, одягнувши на голову «ЯМ», кожна жаба могла втілити в життя всі його бажання. Але як ним користуватися, якщо ти не жаба?

11.

- Позичте мені пристрій, зовсім ненадовго, і я з радістю вас відпущу. Адже, як то кажуть, недобре ходити в гості з порожніми лапками, - продовжив капітан-пірат і його дзьоб скривила ехидна посмішка.
- Це він, напевно, про "ЯМ", - пошепки сказав Дрімко Квакеру. Той кивнув у відповідь.
- Так, такий пристрій є, - відповів Квакер. - Але дозволь запитати, навіщо він тобі?
- Нехай це залишиться моєю маленькою таємницею, - загадково відповів Мяуцап.

Meowshik

12.

- Мяушику, відведи полонених до гостьової каюти! — наказав птах-капітан.

Весь котячий корабель зсередини був вкритий рудим хутром.

- Там є жаба, схожа на тебе! - схвильовано сказав Дрімко.

- Це не просто жаба, це мій давно втрачений батько! Професор Кванкус, винахідник пристрою 'ЯМ'! - вигукнув Квакер.

Kvancus

13.

Професор Кванкус спочатку не міг повірити, що його син знаходиться справді поруч і зачинений у найближчій каюті. Він підвівся і повільно підійшов до стіни за якою були наші жабенята.

- Квакере, це справді ти?! - схвильовано сказав він.

- Так, тату, - відповів Квакер, ледве стримуючи сльози радості, - я такий радий, що знайшов тебе!

14.

Це був слушний час, щоб тікати негайно. Жаби покликали Мяушика, надули щоки і підлетіли до стелі.

- Тривога! Жаби втекли! - закричав він на повну силу, звертаючись до когось на екрані.

Тим часом наші жабенята, всупереч всім законам тяжіння, безшумно літали над головою Космо-Кота, ледве стримуючись, щоб не вибухнути сміхом. Металеві миші в цей час ніби завмерли, чекаючи продовження гри. Мяушик кивнув зображенню і кулею вилетів із гостьової каюти, забувши зачинити за собою двері.

15.

Наступним кроком був порятунок професора. Квакер став перед дверима, а професор силою розуму створив йому рудий котячий хвіст. Тоді Квакер двічі махнув хвостом ліворуч і праворуч, так само, як це зробив Мяушик, і сказав: «Мяаяу!». Двері одразу відчинилися. Професор Кванкус вискочив у коридор і обійняв сина.

- Вперед! - через кілька секунд сказав Дрімко, нам потрібно знайти наш корабель!

16.

- Я Мяухр, колишній капітан корабля. Професор-жаба, ми раніше були набагато стрункішими. Ось цей, - і він показав здоровенною лапкою на Мяуцапа, - обіцяв допомогти нам схуднути, якщо ми зробимо його своїм капітаном.

- Але у вас, шановний, немає справжніх проблем із зайвою вагою - це просто космічна алергія, - здивувався професор, - і, любий Мяухре, я можу з упевненістю сказати, що у вас алергія на пташине пір'я. Просто помістіть свого пернатого капітана в ізолятор, щоб вентиляція його каюти не з'єднувалась з вентиляцією корабля і вже завтра відчуєте себе краще.

17.

- Ця жаба бреше! - закричав Мяуцап.

- Ми повинні це перевірити, - сказав Мяухр, - покличете Мяучіна!

Головний інженер корабля Мяучін злегка прикрив очі, і раптом зі стелі прямо в центр кімнати полилася вода. Потім вона набула форми піратського капітана та капітанського центру управління. Все виглядало справжнім, тільки в зменшеному масштабі. Маленький Мяуцап підійшов до свого крісла, сів, прикрив очі й почав щось бурмотіти.

- Він робить так, мя-я-у-у, щоб повітря з капітанського центру управління кораблем у неочищеному вигляді потрапляло до усіх кают та інших приміщень корабля, - прошепотів Мяучін повільно, вже розуміючи, що професор правий.

18.

- Прийміть мої вибачення, - сказав Мяухр, - та пообідайте зі мною. Поки вони розмовляли, стежина привела їх до червоно-жовто-зелених дверей із схрещеними ложкою та виделкою. Малюнок був точно таким, як емблема на піратських банданах. Космо-Кіт нявкнув, двері відчинилися, і вони зайшли всередину.

19.

- Наша кухня готує для нас найкращу здорову їжу, - сказав кіт. Через секунду після цих слів прямо на підлозі перед Мяухром з'явилася миска з чимось схожим на вівсянку. Судячи з виразу котячої мордочки, він хоч і очікував чогось подібного, але ніякої радості від цього не відчував. Виявилося, що Космо-Коти були не піратами, а дослідниками різноманітних харчових традицій у Всесвіті.

20.

Раптом на кораблі пролунала сирена. Одна із іграшкових залізних мишей міцно вчепилася Космо-Коту прямо в хвіст.

- Мяуцап втік!! - закричав Мяушик, - він контролює залізних мишей і вони нападають на всіх хто має руде хутро!

- Дрімко, ти єдиний, хто зможе нас врятувати, - сказав Мяхур, - візьми, будь ласка, ось цю зелену бандану і знайди цього потворного птаха! Одягнувши її ти будеш мати змогу говорити з усіма нами, та знатимеш вірний напрямок.

21.

Дрімко знайшов Мяуцапа, який намагався втекти, біля його маленького птахо-корабля.

- Як же я можу його зупинити?! - подумав наш відважний мандрівник.

З-за рогу вийшов Мяучін.

- Я можу допомогти тобі зловити Мяуцапа, - сказав Космо-Кіт, - просто відволічи його!

- Добре, - сказав Дрімко і щодуху закричав. У цю мить Мяучін тихенько підкрався до Птаха і вистрілив у нього струменем чогось чорного і рідкого. Прямо на очах у наших героїв Мяуцап застиг. Його пір'я злиплося і сам він став схожий на величезну чорну статую.

- Ура! - закричав Дрімко, - справу зроблено!

22.

- Але що робити з рештою мишей? Вони все ще нападають на нас! - запитав Кіт.

- Не хвилюйся, ми впораємось з ними з моїм другом капітаном Квакером, - посміхнувся Дрімко...

... - Ще двоє наближаються ззаду! - крикнув Квакер, побачивши, що Дрімко не встиг помітити ворога... Якийсь час здавалося, що залізні гризуни ніколи не зупиняться. Але невдовзі всіх металевих бешкетників зловили та знешкодили.

23.

Настав час прощатися. Космо-Коти в різнокольорових банданах всього лише за два останніх дні значно схудли, від чого їхній радості не було меж.

- Прокласти курс на планету Зелін! - наказав капітан Квакер бортовому комп'ютеру.
- Курс прокладено! - відповів механічний голос.
- Усім пристебнутися!

Дрімко і професор Кванкус негайно ж виконали вказівку капітана літаючої тарілки. Квакер, перевіривши усі розрахунки, приклав лапку до зеленої панелі з написом "Старт". І корабель пішов у пришвидшений гіперстрибок до далекої планети Зелін. Туди, де їх чекала улюблена бабуся Квакера і, по сумісництву, мама давно зниклого професора Кванкуса.

На сайті авторки

<https://kvakoroli.com/>

Ви можете познайомитися з усіма героями та космічними світами популярної книжкової серії "Ква(ко)ролі світів".